

handling. Nu tager forsvarsministeren og jeg derned i næste uge. Vi løser nok ikke problemet, men vi gør det for ved selvsyn at vurdere det som forberedelse af vores politik i Sikkerhedsrådet.

Lad os ikke tro, at alt bliver løst, hvis vi bare lægger hænderne i skødet, indtil vi får at vide, at vi kan tage dem op igen. Der går storpolitik i humanitære katastrofer, men der skal handles. Det var jeg enig med hr. Niels Helveg Petersen om i 1990'erne, vi er også enige i dag, og det er jeg glad for.

Hr. Niels Helveg Petersen kommenterede også ICG's vurdering. ICG er en god, kvalificeret gruppe, dens vurdering lægger jeg også vægt på, og jeg har noteret mig, at en af de ting, jeg er enig i, er, at de elendige sociale og økonomiske forhold og arbejdsløsheden er en drivende kraft bag den negative situation. Det er fuldstændig rigtigt.

Men igen må vi bare sige: Jamen hvorfor er situationen især så svær i sunniområderne? Det går jo fremad i shiaområdet, og det er gået ganske pænt i kurderområdet. Det skyldes jo, at der er nogle, der ikke vil have, at processen skal lykkes. Der er nogle, der ikke vil have, at Irak bliver et demokrati, for så mister de den magt, de har haft før, hvor det ikke var noget demokrati. De mister deres indflydelse, og de får heller ikke mulighed for at gennemføre talebanagtige tilstande, som de gerne vil.

Kl. 14.30

Derfor er det, vi ser terroristerne ødelægge alt, hvad de kan. Derfor ser vi kidnapningerne, og derfor ser vi de fuldstændig vanvittige hals-hugninger. Der er en grund til, at man viser det på skærmen, der er en grund til, at alle kan se det, og der er en grund til, at man gør det så makabert som overhovedet muligt. Det er for at sende en besked til hele verden: Bliv væk fra vores land, for det vil vi selv have lov til at terrorisere, indtil det makker ret og gennemfører de Fallujatilstande, som hr. Ulrik Kragh nævnte, og som jeg skal kommentere lidt til slut. Sabotage mod olieledninger har også et formål, nemlig at den nye regering ikke skal få midler til at få gennemført den genopbygning, der skal ske.

Vi er fuldstændig enige om, at tilstanden langt fra er tilfredsstillende, men vi er også nødt til at se på, hvorfor den ikke er det. Det er der jo mange grunde til, men den irakiske regering og naboerne på Sharm el-Sheikh-konferencen bad netop om, at man sørgede for at stoppe terrori-

sterne; det er en af paragrafferne i Sharm el-Sheikh-dokumentet fra forleden.

Så nævnte hr. Søvndal – og det vil jeg også lige slå en pæl igennem – at i marts 2003 tog man fejl på alle områder. Jeg må bare minde om, at der vist ikke er nogen, der er uenige i den begrundelse, den danske regering gav i beslutningsforslaget, nemlig at Saddam Hussein ikke havde respekteret nogen af de FN-resolitioner, der var blevet vedtaget gennem 12 år. Han havde blæst på dem, og det var den danske regerings begrundelse, som blev lagt frem for Folketinget. Her tog vi nok ikke fejl, for så skulle hr. Søvndal altså skrive historien om med tilbagevirkende kraft og pludselig gøre Saddam Hussein til en samarbejdspartner for FN, og det kan han vistnok ikke.

Så vil jeg her til sidst kommentere, at hr. Søren Søndergaard kom frem med, at der er legitime grunde til at gøre væbnet modstand for at fjerne besættelsen. Der er altså ikke tale om nogen besættelse, og hr. Søren Søndergaard underkender FN's vurdering. Det er et oprør mod Iraks anerkendte regering, og mange gør det med det formål at indføre tilstande som dem i Falluja.

Hr. Ulrik Kragh gennemgik nogle af dem, og jeg skal føje nogle til. De væbnede tilhængere fungerede som et religiøst politi; der var underjordiske fængsler, og i flere tilfælde blev der fundet lænkede fanger; der var de berygtede slagtehuse; en ældre mand, der takkede rystende af skræk, sagde, at muhajedinerne havde stranguleret Falluja, at enhver, der blev anset som mistænkelig, ville blive henrettet, og at utallige navnløse lig ville flyde i gaderne.

Samme beretninger om vilkårlige henrettelser blev fortalt af andre indbyggere, som amerikanerne fandt skjult i husene. En fra sufisekten sagde, at tilværelsen var hård. De kunne ikke arbejde, de kunne ikke bevæge sig nogen steder hen, og hvis oprørerne mente at have noget på en person, blev han enten dræbt eller smidt i fængsel. Under oprydningen i Falluja blev der fundet alt fra hjemmelavede flammekastere til jord til luft-raketter, der var våben nok til at kunne overtage kontrollen med hele landet, og der blev fremstillet bilbomber.

Jeg tror ærlig talt, vi skal sige, at det vel egentlig er ganske nødvendigt, at der bliver ryddet op i terrorrederne. Ellers giver man Irak til terroristerne, og hvad er så det næste, man skal give til terroristerne?